

Arrest

nr. 34 644 van 24 november 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. BECKERS loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Kalmukse origine, verklaart afkomstig te zijn uit Elista in de Republiek Kalmykië, Russische Federatie. U woonde er samen met uw echtgenoot (B.G.P.) (OV 6.289.648) en jullie zoon (P.). Uw man kreeg in 2008 problemen met de lokale autoriteiten omwille van zijn activiteiten voor de Russische Volksdemocratische Unie, de partij van Michail Kasyanov. Uw man werd door de politie opgeroepen om zich te melden op 28 maart 2008. Later, op 12 mei, werd hij thuis opgehaald en naar het Parket gebracht. Hij vertelde u niet omwille van welke activiteiten hij gevisieerd werd, noch vertelde hij wat deze instanties van hem verlangden. De dag dat uw man werd ondervraagd door het Parket vertrok u nog naar Volgograd met uw zoon. Uw man bleef achter omdat hij nog onafgewerkte zaken had. Toen uw man u uiteindelijk in Volgograd vervoegde, zei hij dat jullie voorlopig niet terug konden en dat het ook in Volgograd niet veilig was. Op 25 mei vertrokken jullie naar

Moskou. Jullie slaagden er niet in om daar een registratie te bekomen. Uiteindelijk vertrokken jullie uit Moskou op 20 juli. Over land reisden jullie via St-Petersburg en Minsk naar België, waar jullie arriveerden op 23 juli 2008, en dezelfde dag asiel aanvraagden. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u uw geboorteakte en uw militair boekje neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot, (B.G.P.), beroept. (CGVS dd. 01/10/2008, p.6) Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door mij besloten werd dat uw echtgenoot de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien en de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan deze beslissing werd genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot.

Uw geboorteakte en militair boekje bevatten enkel persoonlijke gegevens die door mij niet in vraag worden gesteld. Bijgevolg vermogen deze documenten niet de gedane vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, B.G.P., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het rolnummer 44 664.

Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoekster dat zij haar asielaanvraag baseert op de problemen die haar man ondervond met de lokale autoriteiten (administratief dossier, stuk 7 p.6). Zij herneemt in het verzoekschrift dezelfde argumenten als deze in het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 34 643 van 24 november 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan B.G.P. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

“(…) 1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Kalmukse origine, verklaart afkomstig te zijn uit Elista in de Republiek Kalmykië, Russische Federatie. U woonde er samen met uw vrouw (B.G.B.) (OV 6.289.648) en jullie zoon (P.). Als dienstplichtige diende u in de Tsjetsjeense Republiek. Als activist voor de Russische Volksdemocratische Unie (Rossiskii Narodno Demokraticheskii Soyuz) verzamelde u in de aanloop naar de federale presidentsverkiezingen van 2 maart 2008 handtekeningen ter ondersteuning van de kandidatuur van uw voorzitter Michail Kasyanov. Omwille van deze activiteiten kende u problemen in de periode na bovenvermelde verkiezingen. Overeenkomstig de convocatie die u ontving, meldde u zich op 28 maart 2008 op het lokale politiekantoor. U werd er onder druk gezet om een verklaring te ondertekenen waarin u toegaf dat de handtekeningen vervalst werden en u hiervoor betaald werd. Indien u niet gehoorzaamde, zou u ontslag riskeren en zou er tegen u een strafzaak opgestart worden. Op een vergadering diezelfde avond bleek dat het merendeel van de opgeroepen leden van de partij de verklaring wel ondertekend had. Ook had de politie aan u al een aantal ondertekende verklaringen getoond. Na deze gebeurtenissen wilden jullie een reportage laten maken over de situatie, maar de journalist die jullie contacteerde gaf jullie aan bij het Parket. Eind april nam Ochir Oliyev, het hoofd van de lokale afdeling, contact op met de leiding van de partij om de

problemen te melden. Op 12 mei 2008 werd u door de politie naar het Parket gebracht. Daar waren nog twee andere leden van de partij aanwezig, waaronder Ochir. U werd opnieuw onder druk gezet. Er werd u voorgesteld om op televisie een bekentenis af te leggen. Enkel dan zou de strafzaak tegen u gesloten worden. Dit maal werd echter ook het dreigement geuit dat uw identiteit en (valse) informatie over uw dienstplicht in Tsjetsjenië gelekt zou worden aan de Tsjetsjeense gemeenschap in Elista. Ondanks de dreigementen gaf u niet toe. Uw vrouw en zoon vertrokken diezelfde avond nog naar Volgograd. Acht dagen na uw ondervraging op het Parket zag u 's avonds een auto voor uw appartementsgebouw staan. Omdat u dit verdacht vond, hield u van op een afstand het gebouw in het oog. 's Nachts zag u twee mensen van Tsjetsjeense origine buitenkomen. Na dit voorval vertrok u naar een vriend. Daar schreef u twee brieven: één naar het Parket-generaal waarin u meldde dat u bedreigd werd door de politie en het Parket, en een verzoek om bescherming gericht aan het militair Parket-generaal. Op 20 mei vertrok ook u naar Volgograd. Vijf dagen later vertrokken u en uw vrouw naar Moskou, waar jullie nog ongeveer twee maanden verbleven. Van daaruit reisden jullie over land via St-Petersburg en Minsk naar België, waar jullie arriveerden op 23 juli 2008, en dezelfde dag asiel aanvraagden. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, huwelijksakte, bewijs van deelname aan militaire acties in de noordelijke Kaukasus, een militaire onderscheiding, een kopie van een politieconvocatie dd.21/03/2008, een bewijs van een aangetekende zending gericht aan het Parket-generaal, een bewijs van het in ontvangst nemen van een zending, de geboorteakte van uw zoon, en drie medische attesten op naam van uw zoon. Na het gehoor bracht u nog bijkomende documenten namelijk twee oproepingen van het militair commissariaat, een lijst van personen die ekeningen verzamelden voor Kasiyanov, een attest van de vervanger van de voorzitter van het Regionaal Comité.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, ondermijnt op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U verklaarde lid te zijn van de Russische Volksdemocratische Unie sinds de registratie van de lokale afdeling op 30 september 2007. U zou bovendien de functie van activist hebben vervuld voor het district Iki-Burulsky. In elk van de negen districten van Kalmykië zou er slechts één persoon deze functie vervullen. (CGVS dd.01/10/2008, p.11) Hieruit kan afgeleid worden dat u geen onbelangrijke functie vervulde binnen de lokale afdeling van de partij. Dit gaf u bovendien ook zelf aan. (CGVS, p.11) Volgens uw verklaringen werden eind april 2008 de namen van zes personen die niet hadden toegegeven aan de druk, waaronder u, doorgegeven aan de adjunct van de partijvoorzitter, Konstantin Merzlikin. (CGVS, p.10-11) Hiervoor door het Commissariaat-generaal gecontacteerd, bevestigde de heer Merzlikin dat partijleden die handtekeningen verzamelden in Elista problemen (onder druk gezet, gedwongen verklaring dat de verzamelde handtekeningen vals waren) hebben gekend naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2008. Hij verklaarde echter uw naam niet te kennen. Dit ondermijnt alvast de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou uw naam naar aanleiding van bovenvermelde problemen zijn doorgegeven aan de partijleiding. Het Commissariaat-generaal nam voor verdere informatie contact op met Tamara Lizhnina, binnen de partij verantwoordelijk voor de contacten met de lokale afdelingen van de partij. Ook zij bevestigde de problemen die partijleden (arrestatie, psychologische druk, gedwongen verklaring dat de verzamelde handtekeningen vals waren) gekend hadden, maar verklaarde bovendien dat u niet gekend bent als partijlid. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat mevrouw Lizhnina verklaarde dat de incidenten waarbij partijleden onder druk werden gezet geen gevolg hebben gekend. Zij verklaarde eveneens geen weet te hebben van leden die de regio verlieten ten gevolge van de problemen die zij zouden hebben gekend in Elista. Beide verklaringen zijn in tegenspraak met hetgeen u verklaarde. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal immers dat drie partijleden die eveneens handtekeningen verzameld hadden in de periode dat uw gehoor plaatsvond nog problemen kenden en uit de regio vertrokken waren. (CGVS, p.5) Zoals hierboven beschreven, spreekt de door het Commissariaat-generaal verkregen informatie enkele cruciale punten in uw asielrelaas – met name uw lidmaatschap van de partij en de omvang van de problemen die leden van de partij hebben gekend – tegen. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig ondermijnd.

Door uw houding laat u dan ook niet toe de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofdte een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen. De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw geboorteakte en huwelijksakte bevatten enkel informatie met betrekking tot uw identiteit en burgerlijke staat, dewelke niet door mij betwist worden. Uw bewijs van deelname aan militaire acties in de noordelijke Kaukasus en uw militaire onderscheiding bevestigen enkel dat u in deze regio diende in het Russisch leger, maar vormen geenszins een bewijs van de door u verklaarde politieke problemen. Wat de politieconvocatie dd. 21/03/2008 betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het een kopie betreft, waardoor de echtheid ervan niet nagegaan kan worden. Bijgevolg is de bewijswaarde hiervan uiterst beperkt. Bovendien vermeldt de convocatie enkel dat u opgeroepen wordt voor een verhoor in de hoedanigheid van getuige, maar staft het verder niet uw verklaringen omtrent de redenen van het verhoor. Het bewijs van een aangetekende zending gericht aan het Parket-generaal en het bewijs van het in ontvangst nemen van een zending zijn tevens kopieën waardoor de echtheid ervan niet nagegaan kan worden. Bijgevolg is ook de bewijswaarde van deze stukken uiterst beperkt. Bovendien bewijzen ze enkel dat u iets verzonden hebt, maar staven ze geenszins uw verklaringen als zou u een klacht hebben verstuurd naar het Parket-generaal en een vraag om bescherming naar het militair Parket-generaal. De geboorteakte van uw zoon bevestigt zijn identiteit en het feit dat u en uw echtgenote de ouders zijn. Deze feiten worden door mij niet in twijfel getrokken. De drie medische attesten bevatten enkel gegevens met betrekking tot de gezondheidstoestand van uw zoon, zonder verwijzing naar de verklaarde asielmotieven. Uw echtgenote bevestigde dat deze documenten geen verband houden met de door u verklaarde problemen (CGVS echtgenote, p.5-6). De twee oproepingen van het militair commissariaat hebben geen betrekking op uw lidmaatschap van de partij noch op de problemen die u als gevolg van dit lidmaatschap zou hebben gekend. Ze herstellen dan ook geenszins de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Wat het attest van de heer Altinov Sanal Anatolievitch, vervangend voorzitter van het regionaal comité van verzoekers beweerde partij stel ik vast dat u tijdens het gehoor beweerde dat het patroniem van de heer Altinov Sanal Viacheslavovich was. Er kan dan ook ernstig worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit document. Bijgevolg is het niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw politieke activiteiten te herstellen. Tenslotte weegt ook de lijst van personen die handtekeningen verzamelden voor Kasiyanov niet op tegen de vaststelling dat de door CEDOCA gecontacteerde personen, officiële vertegenwoordigers van de Russische Volksdemocratische Unie, stellen dat u geen lid bent van deze partij.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsplicht, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsmede van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.1.1. Verzoeker is het niet eens met de motivering van de bestreden beslissing. Hij meent dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is, dat hij zijn volledige medewerking verleend heeft, onder meer door zelf documenten en bewijzen voor te leggen, en dat er geen tegenstrijdigheden zijn. Hij wijst erop dat hij zijn identiteit, alsook die van zijn vrouw en zoon, heeft aangetoond en dat hij een scan van zijn convocatie en een bewijs van het in ontvangst nemen van een zending naar het Parket Generaal heeft bijgebracht. Hij betoogt dat zijn leven en dat van zijn gezin in gevaar is indien ze terugkeren.

Verzoeker werpt voorts op dat hij op 10 juli 2009 nieuwe documenten per fax aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) heeft overgemaakt, met name twee oproepingen van het Militair Commissariaat van 14 januari en 19 februari 2009, een lijst van personen die handtekeningen voor Mr. Kasiyanov verzamelden en een attest van de vervanger van de Voorzitter van het Regionale Comité, Mr. Altinov. Deze fax werd bij het verzoekschrift gevoegd. Verzoeker merkt op dat hij ter gelegenheid van deze fax aan het CGVS heeft gevraagd hem een tweede maal op te roepen om over de nieuwe documenten te worden ondervraagd, doch dit niet nodig werd geacht.

Verzoeker herhaalt dat de twee oproepingen wel degelijk aantonen dat hij gezocht wordt door de autoriteiten en stelt dat deze convocaties hem niet oproepen in de hoedanigheid van getuige maar de uiting zijn van zijn vervolging. Hij ziet niet in waarom deze documenten niet als voldoende worden beschouwd. De vastgestelde incoherenties aangaande het patroniem van Mr. Altinov betreffen volgens verzoeker details. Hij merkt op dat de patroniemen niet telkens gekend zijn en gebruikt worden, hetgeen aangetoond zou worden doordat het attest zonder patroniem, "Altinov Sanal", getekend is.

De neergelegde lijst van personen die handtekeningen moesten verzamelen zou evenmin grondig behandeld zijn, waarbij slechts de uitspraken van de personen van Cedoca herhaald zouden worden.

Verzoeker is van oordeel dat de door hem bijgebrachte documenten niet naar hun volle waarde worden geschat en wijst erop dat de asielprocedure en procedure met volle rechtsmacht is, waarbij elk nieuw element moet worden onderzocht. Het onderzoek zou niet op grondige wijze hebben plaatsgevonden.

Verzoeker meent dat het CGVS te snel en oppervlakkig een conclusie getrokken heeft op basis van twee telefoongesprekken met leden van de Russische Volksdemocratische Partij en hieraan teveel bewijskracht hecht. De bestreden beslissing zou de rest van zijn verklaringen en documenten gewoon opzij gelegd hebben, terwijl elke weigering een diepgaand en volledig onderzoek vereist.

Verzoeker betwist de vaststellingen dat hij niet gekend is door de gecontacteerde personen Konstantin Merzlikin en Tamara Lizhnina en wijst erop dat hij lid was sinds 30 september 2007, het ogenblik waarop de partij opgericht werd, dat hij problemen kende sinds februari 2008 en dat mevrouw Lehzina op dat moment nog niet in functie was getreden. Verzoeker wijst eveneens op zijn jonge leeftijd. De partij zou in Kalmyky een honderdtal leden tellen.

Hij betoogt dat de gecontacteerde personen een hoge post bekleden, dat hij enkel zes maanden actief was in de partij en dat de feiten zich meer dan één jaar geleden voordeden. Volgens de verklaringen van mevrouw Lizhnina waren de meeste mensen die handtekeningen verzamelden "jongeren en studenten". Hieruit leidt verzoeker af dat deze personen niet per naam gekend zijn door de hogere partijleden.

Verzoeker werpt betreffende het telefoongesprek met Konstantin Merzlikin op dat hierin zijn versie van de feiten bevestigd wordt, namelijk dat de activisten die handtekeningen moesten verzamelen onder druk gezet werden en verplicht werden te verklaren dat de verzamelde handtekeningen vervalst waren. Toen hem gevraagd werd of hij verzoeker kende antwoordde hij dat deze naam "hem niets zegt", waaruit zou blijken dat hij het niet met zekerheid wist.

Betreffende het telefoongesprek met Tamara Lizhnina voert hij eveneens aan dat hierin zijn versie van de feiten bevestigd wordt. Er bestond wel degelijk een "psychologische druk" op de personen (meestal jongeren en studenten) die handtekeningen verzamelden. Net zoals verzoeker verklaarde wordt in dit telefoongesprek bevestigd dat Ochir Opiev de lokale vertegenwoordiger is. Vervolgens meent hij dat de uitspraken van Tamara Lizhnina een tegenstrijdigheid bevatten waar ze aanvankelijk stelt "Ces incidents n'ont ensuite pas eu de suite." en ze vervolgens antwoordt: "Je ne suis pas au courant." op de vraag of er personen tengevolge van deze incidenten de regio verlaten hebben. Verzoeker vraagt zich af hoe mevrouw Lizhnina zou weten of er geen verdere gevolgen waren op de incidenten als ze niet eens op de hoogte is dat er personen juist tengevolge van deze incidenten de regio verlaten hebben.

Verzoeker meent dat het begrijpbaar kan zijn dat hij niet op de lijst van de partij terug te vinden is, aangezien hij al meer dan één jaar geen deel meer uitmaakt van deze partij en zijn activiteiten zich beperkten tot het verzamelen van handtekeningen, wat hem anderhalve maand in beslag nam.

Hij werpt op dat hij nooit van Tamara Lizhnina gehoord heeft. Het CGVS deelt enkel haar huidige post mee maar vertelt niet hoe lang ze er is. Indien ze er nog niet was, kan ze geen volledige informatie over deze feiten bijbrengen volgens verzoeker.

2.1.2. Verzoeker meent dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er zou op dit vlak geen specifiek onderzoek gevoerd zijn. Verzoeker betoogt dat hem en zijn familie een onmenselijke en vernederende behandeling wachten indien zij naar hun land van herkomst zouden moeten terugkeren en verwijst naar de reeds aangehaalde elementen.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de

vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

Verzoeker baseert zijn vrees voor vervolging op zijn activiteiten voor de Russische Volksdemocratische Unie, met name het verzamelen van handtekeningen ter ondersteuning van de voorzitter van de partij in de aanloop naar de federale presidentsverkiezingen van maart 2008 en de problemen die hij ten gevolge van deze actie kende.

Verzoekers lidmaatschap van deze partij en de aangehaalde problemen in dit verband worden door de bestreden beslissing niet geloofwaardig geacht, gezien zijn verklaringen niet stroken met de informatie die het CGVS kon bekomen door telefonisch contact met twee vooraanstaande personen binnen de partij (administratief dossier, stuk 22). Zowel Konstantin Merzlikin, de adjunct van de partijvoorzitter, als Tamara Lizhnina, verantwoordelijke voor de contacten met de lokale afdelingen binnen de partij, bevestigen weliswaar dat partijleden die zich engageerden voor het verzamelen van handtekeningen problemen ondervonden en onder druk werden gezet om te verklaren dat de handtekeningen vals waren, doch kenden verzoekers naam niet, noch als één van de zes personen van wie de naam doorgegeven werd aan de top van de partij naar aanleiding van de ondervonden problemen, noch als partijlid. Tamara Lizhnina verklaarde bovendien dat voormelde problemen geen verder gevolg hebben gekend en stelt geen weet te hebben van leden die de regio verlieten als gevolg van deze incidenten, hetgeen niet overeenstemt met verzoekers verklaringen dat drie andere partijleden die dezelfde problemen zouden ondervonden hebben de regio verlaten hebben en hem via internet informeerden dat ze nog steeds problemen kennen (administratief dossier, stuk 6, p. 5).

Verzoeker tracht te verklaren waarom Konstantin Merzlikin en Tamara Lizhnina zijn naam niet kenden en minimaliseert zijn rol binnen de partij. Hij wijst erop dat de feiten zich meer dan een jaar geleden voordeden en geeft zijn interpretatie weer van de inhoud van de telefoongesprekken. De verslagen van de telefoongesprekken zijn echter duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoeker verklaarde dat hij lid was van de partij sinds de oprichting ervan in september 2007 en dat hij activist was voor het Iki-burulsky district, waarbij hij aangaf dat deze functie hoger is dan die van partijlid en er per district slechts één activist werkzaam is. Gelet op het belang van de functie die hij aldus binnen de partij zou uitgeoefend hebben, kon de bestreden beslissing er redelijkerwijs van uitgaan dat verzoeker bekend zou zijn bij de bevraagde personen. Konstantin Merzlikin was bovendien de persoon die door de lokale afdeling eind april 2008 in eerste instantie gecontacteerd werd teneinde de namen door te geven van de zes partijleden, waaronder verzoeker, die weigerden toe te geven aan de uitgeoefende druk, waardoor het des te meer klemt dat deze verzoekers naam niet herkende (*ibid.*, p.11).

Verzoekers argument dat hij wel in staat was namen van partijleden te benoemen volstaat op zich geenszins om aan te tonen dat hij lid was van deze partij, laat staan om de aangehaalde gebeurtenissen te staven en is aldus niet afdoende om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Zijn bewering Tamara Lizhnina zelf niet te kennen gezien zij nog niet voor de partij werkte toen hij actief was doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Verzoeker was 25 jaar op het ogenblik dat de feiten zich zouden hebben voorgedaan, waardoor bezwaarlijk kan verwezen worden naar zijn jeugdige leeftijd. Zijn leeftijd kan hoe dan ook geen verklaring bieden voor de vaststelling dat zijn relaas niet strookt met de informatie in het administratief dossier.

Verzoeker betwist de bewijskracht van deze informatie en verwijt het CGVS een onvoldoende diepgaand onderzoek te hebben gevoerd, in het bijzonder naar de stukken die hij op 14 juli 2009 per fax overmaakte.

Daargelaten de vaststelling dat de door verzoeker neergelegde convocaties slechts kopieën betreffen, waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht, gelet op de manipuleerbaarheid ervan, dient te worden opgemerkt dat geen van deze convocaties melding maakt van de concrete redenen van oproeping, waardoor zij niet vermogen de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten te staven. Hoewel verzoeker dit ontkent in zijn verzoekschrift, wordt hij bovendien in twee van de convocaties slechts opgeroepen als getuige. Uit het bewijs van aangetekende zending aan het Parket-Generaal kan de inhoud van de zending niet worden opgemaakt, zodat hiermee niet wordt aangetoond dat verzoeker een klacht zou hebben ingediend en om bescherming zou hebben verzocht. Ook de vermelding van verzoekers naam in de lijst van personen die handtekeningen zouden verzameld hebben voor de partij vermag niet afbreuk te doen aan de bovenstaande vaststellingen.

Aan het attest van Altinov Sanal kan evenmin enige objectieve bewijswaarde worden toegekend. De bestreden beslissing merkt terecht op dat het patroniem zoals vermeld in deze brief "Anatolievitch" niet overeenstemt met het patroniem zoals door verzoeker tijdens het gehoor op het CGVS werd opgegeven, namelijk "Viacheslavovich", hetgeen de authenticiteitswaarde van het document ondergraaft. Verzoekers bewering dat de patroniemen niet telkens gekend zijn en gebruikt worden volstaat geenszins om deze incoherentie te verklaren.

Uit het feit dat de Commissaris-generaal niet is ingegaan op verzoekers vraag om opnieuw te worden gehoord met betrekking tot de per fax bijgebrachte stukken, kan geenszins worden afgeleid dat het onderzoek naar de gegrondheid van verzoekers asielaanvraag niet op grondige wijze zou hebben plaatsgevonden. Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de Commissaris-generaal overigens om verzoeker nogmaals op te roepen voor gehoor.

De bestreden beslissing zet op correcte en duidelijke wijze uiteen om welke redenen de door verzoeker bijgebrachte documenten niet vermogen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden lidmaatschap van de partij en de problemen die hij hierdoor zou ondervonden hebben te herstellen.

Op grond van bovenstaande vaststellingen besloot de bestreden beslissing op goede grond geen geloof te hechten aan verzoekers asielrelaas. De bestreden beslissing wordt ondersteund door voldoende draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn. De motivering wordt door verzoeker niet op afdoende wijze weerlegd, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Het feit dat de motieven van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker baseert zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op dezelfde feiten als deze welke de grondslag uitmaken van zijn asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.2.1) en de elementen in het administratief dossier, toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster noch een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de voormelde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS